

nogen Misforstaaelse med Hensyn til Hartkornet. Jeg kan meget vel se, at der staaar: „Kommunekasse“, men vi vide ogsaa, at den største Del af Bidragene til Kommunens Kasse udredes af Hartkornet, og hvad Amtsrepartitionensfonden angaar, da veed jeg vel, at der kan ligesom en Krediedel af Bidragene til denne paa Kommunerne, men det sker jo ikke, Bidragene udredes jo hovedsagelig af Hartkornet. Lovforslaget er principrigtigt og vil sætte et Apparat i Bevægelse med Taxationer, med Klager over, at Stade er fset der og der, som man nu ikke mærker til, som et Apparat, som ikke behøves, ganske vist er overflødig. For saa vidt der er Trang, skulle Selstaber nok komme tilstede, ligesom de ere komne tilstede i mange andre Retninger til stor Gavn for Borgerne. Jeg tager derfor trods de mørke Skildringer ikke i Betænkning at stemme for Mindretallets Forslag.

Sørensen: Det var en stærk Skildring, som det ærede Medlem gav med Hensyn til Smaafolk, som jeg ikke kan negte, at jeg blev noget forbausset over, thi det kan ikke negtes, at det, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, kan se lige saa mørkt ud, naar for Exempel Smaafolk skulle yde Bidrag til rige og velhavende Folk, som have Raad til at gjøre kostbare Anlæg; der kan aldrig ske saa stor Stade som netop, hvor disse kostbare Anlæg ere. Jeg skal villig indrømme, at, dersom det ikke var muligt paa anden Maade at komme til at fikke sig, saa kunde jeg maaske nogenlunde finde mig i Lovforslaget, men den Regel maa man dog vist holde fast ved, at den Sikkerhed, man opnaar, maa staa i et passende Forhold til det Bidrag, man yder, og det kan man ikke komme til paa anden Maade end ved privat Overenskomst, det er indlysende. Man har jo ikke fundet mindste Grund til at paalægge Tvang for Exempel med Hensyn til at holde sine Bygninger brandsikrede, og de kunne ogsaa ved Slutnings- og Redningsforanstaltninger blive nedrevne, uden at der af Kommunen eller Brandvæsenet bliver udbetalt nogen som helst Erstatning, naar de ikke ere forsikrede. Jeg finder derfor, at det er rimeligere at overlade denne Sag til privat Virksomhed, og vedtager man Mørtallets Forslag, saa er det umuliggjort, thi Ingen vil indlade sig paa at oprette private Selstaber, naar man kan være udsat for at komme til at betale to Gange.

Høgsbro: Jeg skal efter de Ytringer, der nu ere faldne, indskrænke mig til blot at sige, at, naar den ærede Minister fremhævede, at det var en gjenfaldig Forsikkring, man her oprettede, saa er denne gjenfaldige Forsikkring dog af en ganske anden Art end den naturlige og retfærdige Forsikkring, der oprettes gennem et Forsikringselskab, hvor Enhver yder sit Bidrag i Forhold til den Gavn, han har af Forsikringselskabet; dette er

ikke Tilfældet her. Dernæst skal jeg bemærke, at jeg slet ikke søgte at vinde Stemningen for mig, men kun at svare den ærede Minister med Hensyn til det Billede, han malede, ved at male et Billede i den modsatte Retning. Var der Nogen, der søgte at vinde Stemningen, var det vistnok den ærede Minister og ikke mig.

D. Christensen: Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) kan saa meget, han ønsker, appellere til Folks Selvtænsomhed (Th. Nielsen: Jeg sagde Selvvirksomhed). Nei, „Selvtænsomhed“ sagde det ærede Medlem, men der er Noget, der hedder Naturlig, og denne kunne vi ikke saa godt bryde. Jeg vil paastaa med Bestemthed, og jeg tror, at Praxis vil vise det, at der virkelig skal ske mange Ulykker, førend der kan være Lænte om, at man skal forsikre, og hvis disse Ulykker forekomme altsor sjældent, saa ville de Forsikringselskaber, som blive oprettede, ikke kunne bestaa. Jeg vil blot minde om, at man kan sige, f. Ex. at Folk jo ogsaa kunne forsikre deres Eiendomme mod Overflømmelse. Nu have vi oplevet den 13de November 1872 og set, hvor gruopvækkende den var (Th. Nielsen: Det er ikke til at sammenligne). Jo, det er til at sammenligne, thi det er ikke saa sjældent, at der finder Ildbrande Sted, hvor der slet ikke sker Stade af den her omtalte Slags; f. Ex. om Vinteren er den Slags Stade i alt Fald meget forsvindende. Vi se ligeledes, at den her omhandlede Lænte har Folkethinget ikke modsat sig ved Sæstafningsloven, hvor der er Tale om i Snevintre at anlægge interimistiske Veie. (Bernsen: Det er ikke vedtaget endnu!); det veed jeg nok. Det viser sig altsaa, at Folk heller ikke ville forsikre i denne Retning. Jeg vil ogsaa minde om, at ved Loven af 29de December 1857 træder det Offentlige til, nemlig i Tilfælde af smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene. Og saa der maa Staten træde til og yde Erstatning. (En Stemme: De kunne fikke sig.) Nei, de kunne ikke fikke sig; de kunne fikke sig imod Dødsfald i Almindelighed, men for dette kunne de ikke fikke sig. Der kan altsaa godt fremkomme Tilfælde, hvor det ikke er muligt at faae Folk til at forsikre, og jeg tror derfor, at det er ubilligt og haardt, naar Tælen er om mindre Ting, som dette er, da at sige, at der sættes et stort Maskineri i Bevægelse. Nei, det Maskineri, som denne Lov vil sætte i Gang, bliver ikke storlaaet, thi det er kun i Tilfælde, hvor der bliver Tale om Erstatning, at disse Mænd komme frem og vurdere. Men skal det forsikres i en Assuranceforening og skal der virkelig søres Kontrol hele Mæret rundt, saa tror jeg, at det vil koste meget mere i Administration og hvad dermed staaar i Forbindelse, end det Hele betyder. Det, der her foreslaas, vil blive saa simpelt, som det paa nogen Maade kan være. Derfor kan jeg ikke Andet end tilraade